לקמן על.], ל) עירובין
 בע"י א"י אסי,
 לסוטה כו.], ל) [ע" מוס"
 סוטה כו. ד"ה אליכא דמ"דן,

ו) [שס], ז) חולין כז. ע"ש,ח) [ל"ל אמר], ע) [ל"ל

סא: קיט. גיטין ב: מס' ע"ז לד: מ: בכורות יט: מב:

מולין ו. יא: פו.], () בע"י:

ככהו ל) ושבונוות ת ככ

א א מיי׳ פ״ב מהל׳ מטמאי משכב ומושב הלכה י:

מוסף רש"י

שמשהין עצמן. להולים מת הזרע (לקמן עצ.). יבעול וישנה. שמחמת ביחה רמשונה נתחוה החשה והולצשה תחוה, וכשבה ביחה שניה היא מזרעת תחלה נדותה יום אחד (פומה כז.). ממוך לטבילה. נלחמר שטבלה, ביום טבילה לו ליום מחר (שם). ויכרה. לשון מיקון סעודה (מדכים ב ו בג). שאבד לו אבידה. לחת

מללעותיו (קדושיו ב:). הדרן עלך המפלת חתיכה בנות כותים ודות הדרן עלך המפלח חתיכה בנות כותים נדות מעריסתן. מיוס טולדה, גובויטן דילמה חולי נדות, דבויטן דילמה חולי נדות, בנדס, דמניה אין לי הלה השה, מעוקה גם יוס אח לבה, מעוקה על מוד לומר ואשה, וכומים אין דוכשין נהלים מען, הלמוד לומר מדלים זה וכי חויין לה מפרטי לה, הלכך גוזר כה ולכן שותח חוי).

תום' הרא"ש

שנאמר כי קולך ערב. אבל שנאבור כי קולן עוב. אבל היא אינה מקלסתו בקול ערב אלא בצח ואדום:

. בנות כותים נדות מעריסתן. . הקשה ר״ת לרבינא דאמר בפ׳ אין מעמידין דאמו בפ אין מכמירין דתינוקת עובדת כוכבים בת ג' שנים ויום אחד הואיל וראויה לביאה מטמאה בזיבה מאי שנא מבנות כותים דהחמירו אפילו מעריסותיהן מיהו ממשנה זו לא קשה דסברה גרי אמת הן דקתני מפני שטומאתן בספק דכיון דאי חזיא . טמאה מדאורייתא החמירו בהן יותר מבעובדי כוכבים . בו ביום גזרו ושמעינן ליה . לר׳ יוסי במנחות בפרק ר׳ לר' יוסי במנחות בפרק ר'
ישמעאל דסבר כותים גרי
אריות הן דקאמר תורמין
משל עובדי כוכבים על
של כותים ואומר ר"ת
דהחמירו בהם לפי שהן . מצוייז אצל ישראל וכדי מבעובדי כוכבים דתינוק עובד כוכבים מטמא בזיבה דגזרו עליהם שיהו כזביז . לכל דבריהם. ועל הכותים מתני' ואע"ג דמתני' קא . סברה גרי אמת הן מסתברא רה"ה למ"ד גרי אריוח הח כזבים וכן לענין יין נסך לא גזרו על יין של כותים עד שבא ר' מאיר וגזר כדאיתא בפ״ק דחולין ואע״ג דר׳ מאיר סבר גרי אמת הן כדמוכח בשור שנגח ד׳ וה׳

מקלסתו בקול ערב אלא בנח ואדום: הדרן עלך המפלת בנות כותים. והן יושבות על כל דם ודם. ואם תאמר ותיפוק ליה שהן נדות מעריסתן ויש לומר דהיינו דוקא בקטנותן דלא דרשי ואשה כדאמר בגמרא אבל גדולות דמפרשי להו וטבלי לא מטמו אלא משום דיושבות על כל דם ודם: תחתון בעליון. מפרש בגמרא תחתונו של בועל נדה

כעליונו של זב דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין ועליונו של זב מפרש רשב"ם שהכריע הזב בכף מאזנים את האוכלין ומשקין שבכף שניה ולא נהירא דבפ׳ ר"ע (שבת דף פג.) קרי ליה היסט מה שהכריע הזב בכף מאזנים °והיסט נפקא לן מאשר יגע בהם הזב ועליונו של זב נפקח לן בשמעתין מקרח אחרינא ונראה דעליונו של זב היינו בגד שמקלתו על הזב ומקלתו נגרר על הארץ ולאו היינו היסט אלא כשמסיטו כולו כדאמר איזהו מגעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו:

קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה לפיכך אמרה תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף והא מזידה היא ובחרמה תליא מילתא ועוד קרבן שבועה בעי איתויי ומפני מה אמרה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר שהכל שמחים בו מתחרמת לשבעה נקבה שהכל עצבים בה מתחרמת לארבעה עשר יו ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים תניא היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה נדה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה תהא ממאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה שאלו תלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי סמפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על איש משל לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזיר על אבידתו ומפני מה איש פניו לממה ואשה פניה למעלה כלפי האיש זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת ומפני מה האיש מקבל פיום ואין אשה מקבלת פיום זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת מפני מה אשה קולה ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא

וזו ממקום שנבראת שנאמר יכי קולך ערב ומראך נאוה: הדרן עלך המפלת חתיכה

בנות יכותים נדות מעריסתן והכותים משמאים משכב תחתון כעליון מפני שהן בועלי נדות והן יושבות על כל דם ודם "ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה מפני שמומאתן ספק: גמ' ה"ד אי דקא חזיין אפילו דידן נמי ואי דלא קחזיין דידהו נמי לא אמר רבא בריה דרב אחא בר רב הונא אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בסתמא דכיון דאיכא מיעומא דחזיין חיישינן ומאן תנא יידחייש למיעומא

גזירה דרבנן היא: גב" אפינו דידן נמי. אי חזיא בעריסתן טמאה דתניא לקמן (דף לב.) בת יום אחד לנדה מנין מלמוד לומר [ויקרא טו] ואשה: דאיכא מיעועא דהויין. בקטנותן: חיישינן למיעועא. ומטמאינן לכולהו מעריסתן משום דדילמא חזיא:

תורה אור השלם

1. הַן בְּעֲווֹן חוֹלְלְתִּי וּבְחַטְא יֶחֲמֵתְנִי אִמֵי: תהלים נא ז

2. וְחָטֵא אֶת הַבָּיִת בְּדֵם 2. וְוִישֵּׁא בָּא יִבּיִּיּיִם הַחַיִּים הַצְּפּוֹר וּבַּמָּיִם הַחַיִּים וּבַצִּפּר הַחַיָּה וּבְעַץ הָאָרָז

תַבַבַּסֵנִי וּמִשַּׁלֵג אַלְבֵּין:

4. שַׁלְחוּ בַּר משׁל אֶרֶץ מַּפָּלָע מִדְבָּרָה אֶל הַר בַּת בּטְּיֶל בִּין בְּן וּ בֶּיל נִוּ בַּוֹל צִיּוֹך: ישעיהו טז א 5. וַיִּכְרֶה לְהֶם בַּרָה גְּדוֹלְה י. זְיִּשְׁרְנֶּה בֵּיְּרְיְּרְנְּהְ זִיִּלְכוּ אָל אֲדְנָיְהֶם וְלֹא יָסְפוּ עוֹד גְּדוּדִי אָרָם לְבוֹא בְּאָרֶץ יִשְׂרָאל:

 וּאמֶר נְקְבָה שְׂבְרְךְּ עָלִי
 ואתַנה: בראשית ל כח וּאָהַנְה: בראשית 7 כח 7. יוֹנְתִי בְּחַגְּוִי הַפֶּלְע בְּסֵתֶר הַמִּוְדֵרְגָה הַרְאִינִי אֶת מַרְאַיִּךְ הַשְׁמִיעִינִי אֶת קולף כי קולף ערב ומראיף

גליון הש"ם

גמ' אין אשה מתעברת אלא סמוך לומתה. ע' לעיל י ע"ב מד"ה דהוחל: תום' ד"ה תחתון כו' והימט נפקא לן מאשר יגע בהם הוב. לקמן מג ע"א כל אשר יגע בו הזב כל"ל:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' ור"י אמר פמוך לטפילה. נ"ב ע" סוטה דף כז ע"א ומוסי שם ד"ה אליכא ובשו"ת כנסת יחוקאל סי לג ושו"ת אבן השהם סי יד לא עיינו שם כל לורכם דוק ותשכח נם על מהרש"א בח"א כאו יפלא דא"כ איך אמר הש"ם יפלא דא"כ איך אמר הש"ם התם כי תיבעי לך אליבא דמ"ד וכו׳ סמוך לטבילה ומאי בעיא הא סמוך לוסתה לא מצי מנטר לה ודו"ק: ב] שם כיון שבא זכר בעולם בא שלום בעולם מפני מה אמרה תורה מילה לשמנה. נ"ב עיין מהראנ"ח הנ"ל דף ט ע"ג: ד] תוד"ה כי קולך ערב. נ"ב עיין רלוף אהבה:

שמשהין טלמן. מלהזריע: ירולני. שישהא עלמו מלהזריע: ירטול וישנה. שמחוך תאות בעילה ראשונה תהא מזרעת ונהי נמי דחזריע אחריו מקדום הזרעתה בבעילה שניה: בעון. על ידי דם נדה שהוא סימן להריון כדקיימא לן (כמובות דף יו) כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין והוא מביאו לידי עון וקדייק ר' ילחק בעון שסמוך לעון נדות שהוא מוחהר לפרוש הימנה: ובחטא. לשון טבילה וטהרה כדמפרש. וה"ק על ידי דם נדות שהוא מביא לידי עון חוללתי שהוא גרם לי שנבראתי וכשנתחטאת אמי ממנו יחמתני: כר. מנחה דהיינו סימן שלום: נקיה. חסרה כמו (ב"ק דף מא.) ילא שמשהין עצמן בבמן כדי שיזריעו נשותיהן 🕫 בי קולך ערב. דואבל היא אינה תחלה שיהו בניהם זכרים מעלה עליהן הכתוב

כאילו הם מרכים בנים ובני בנים והיינו דאמר

רב קטינא יכולני לעשות כל בני זכרים יאמר

רבא הרוצה לעשות כל בניו זכרים יבעול

וישנה ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי אין

אשה מתעברת אלא 🌣 סמוך לוסתה שנאמר

יהן בעון חוללתי או ורבי יוחגן אמר יסמוך יהן בעון

למבילה שנאמר יובחמא יחמתני אמי יומאי

משמע דהאי חמא לישנא דדכויי הוא דכתיב

ית ביתא את הבית ומתרגמינן וידכי ית ביתא

ואי בעית אימא מהכא 3תחמאני באזוב ואמהר

ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי יו כיון שבא זכר

בעולם בא שלום בעולם שנאמר ישלחו כר

מושל ארץ זכר זה כר ואמר ר' יצחק ידבי

רבי אמי בא זכר בעולם בא ככרו בידו זכר

זה כר דכתיב זויכרה להם שכירה גדולה נקבה אין עמה כלום נקבה נקייה באה עד

דאמרה מזוני לא יהבי לה דכתיב ינקבה

שכרך עלי ואתנה שאלו תלמידיו את רבי

שמעון בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת

מביאה קרבן אמר להן יבשעה שכורעת לילד

פלוני נקי מנכסיו: עד דאמרה מזוני. שיודעת להתפלל: נקנה. כשתנקוב ותפרש שכרך ואתנה. ונקבה נמי הכי דרשינן: לפיכך תביח קרבן. שבועת ביטוי חטחת: מזידה היה. ואין כאן קרבן דהא ונעלם כתיב בשבועת ביטוי [ויקרא ה]: ובחרטה תליא. לפתוח לה בחרטה ויתיר לה חכם שבועתה אבל קרבן אינו עוקר ומתיר שבועתה י: ועוד קרכן שבועה בעי אסויי. כשבה או שעירה והאי עוף הוא: מתחרטת לשבעה. ומתאוה לתשמיש בעלה כדי שתחזור ותתעבר זכר: מפני מה מילה לשמונה. ולא לשבעה: שלא יהיו הכל שמחין. שאוכלין ושותין בסעודה ואביו ואמו שחסורין בתשמיש: נדה . עלבים שבעה. לאו ביולדת קאי: מפני שאדם רגיל בחשתו. כל שעה שירנה: קן בה. מאוסה עליו. אמרה תורה כל שעה שתראה תהא טמאה שבעה כדי שלא יהא רגיל בה ותתחבב עליו: מחזר על החשה. אדם פנוי מבקש ומחזר עד שנושה: פניו למטה. בשעת תשמיש: זהו ממהום שנברא. מסתכל באדמה שנוצר ממנה והיא מסתכלת בו שנולרה הימנו: מקבל פיום. נוח לרצות: זה ממקום שנברת. חדמה. עפר תיחוח נוח ליבטל אבל בשר ועלמות קשין: עלם כשמכין בו קולו נשמע אבל קרקע כשמכין בו

מין קולו נשמע: הדרן עלך המפלת בנות כומים נדות מעריסתן. מקטנותן. ובגמרא מפרש

טעמא: סחסון כעליון. מפרש בגמ' [לב:]: והן יושבות על כל דם ודם. כלומר להכי הוו בועלי נדות משום דכל דם שרואות בין אדום בין ירוק יושבות עליו ימי נדות וזו תקלה היא להם שאם רואה דם ירוק היום מתחלת למנות ששה והוא ואם תראה באותם ימי נדות דם אדום אינה מונה אלא מיום ראייה ראשונה ואותו דם ירוק טהור היה ומראייה שניה היא לריכה למנות: אין חייבין עליה. הלובש או מתכסה באותן בגדים ונכנס למקדש פטור מקרבן או אם נגעו אותן בגדים של משכב בתרומה תולין דלא ידעינן אי נדה היא אי לא והא דאמר דמסתמא טמאות

מיים לא מצינו אדם שאסר יינם תחלה אפילו מאן דאית ליה גרי אריות הן: והן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם וידם מצינו אדם שאסר יינם תחלה אפילו מאן דאית ליה גרי אריות הן: והן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי מושבות על כל דם ודם. ותימה למה ליום למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה ליום למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה ליום למימר שהן את היום למושבות היום למה ליום למושבות היום מ״מ לא מצינו אדם שאסר יינם תחלה אפילו מאן דאית ליה גרי אריות הן: וחן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כל דם ודם. ותימה למה לי למימר שהן יושבות על כם ודם כיון שגורו עליום בודולות לא (ילפינן) [גורינן] הוצרך טעם בגדולות: או ידקא חזיין אם רגילות קטנות לראות רא״כ מאי קשה ליה א״כ אפילו לא חזיין ומי דילמא גזרו על יובדי כוכבים אע״ג דדם עובדת כוכבים כדם בהמה הילכך בכותים נמי אע״ג דלא חזיין גזרו בהו. רי״ל משום דמתני במקח שמירי שארה ותימה מאי קשה ליה א״כ אפילו לא חזיין נמי דילמא גזרו על יובדי כוכבים אע״ג דדם עובדת כוכבים כדם בהמה הילכך בכותים נמי אע״ג דלא חזיין גזרו בהו. רי״ל משום דמתים ברה ימא ומה הוצרנו סברה כתתים גרי אמת מדקתני ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש מפני שטומאתן בספק הילכך לא מסתבר ליה למימר שגורו עליאם כמו על עובדי כוכבים: חייבינן למיתו מעריסותיהן ומיהו תימה כיון דחיישינן למיעוט אפילו בדידן לגזרו והלא בכל מקום חייש ר׳ מאיר למיעוטא וי״ל דמתחלה היו סבורים דכותים דרשי אשה ואשה וכי חזו מפרשי להו לא גזרו בחו רבנן משום דלא שכיח כלל שלא ימצא דם בבגדה אם ראתה מ״מ בשעת הלידה לא שכיח כלל שלא ימצא דם בבגדה אם ראתה מ״מ בישנו את שנולד הראתה בעוד שהיתה מלוכלכת בדם הלידה וי״ל דרך מיעוטא לא שכיח כלל אע"ג דקרי ליה בסמוך מיעוטא שהטבילה קודם לאמה מ״מ בשעת הלידה לא שכיח כלל ותימה כיון דמטעמא דחיישון למיוטא ביכמות ריש פרק אלמנה ועוד דרי יוסי אף בנות כותים נדות מעריסתן בו ביום גזרו וי״ל הדא דאשבהן לרי יוסי דחש למיעוטא ביכמות ריש פרק אלמנה ועוד דרי יוסי אף בנות כותים נדות לת השובים הייבו היים לה ליהו מליד לא ליים להיב איים להיב איים היים והיים להיב לה יום ביום גורו וי״ל הדא אמשר ה"מים משום במול משכם הלך משכו בהן כיון באן נמץ במיך לשמת אומר ה״ת דמנים דומנים הוא מור בי"ל להיהו מלי היכן להיכם לה מיכ הלכי הלא טעמא משום דכו חויון לא מיפרשי ולא משפרש ולא משום מרום מות בדות מעריסתן בו ביה והא צטריך לומר הכא טעמא משום דרו של מיבור בות מעריסתן בו מה הא צטריך לומר בהנו מלול משום ביו ולא משפה בהים ולא משום ביו ולא משפה בהו ולא משפה בהו מווין לא משפה בחוקון מי שהו אום בהם וחוין לא משפה בהו חוזיון לא משפה בהם והא משום בדות הלא משום בדות לומר בהם המיון למי שהוו ברו הלא משם בהוא לומר בהם הוא אם ממום בהוא מוב בהו הוא אמצוריך